

velsen skal vide, hvad der staaer i dem; det er den meddeelt og skal meddeles den, og saaledes er Krigsbestyrelsen til enhver Tid vidende om, i hvilket Forhold Forseelser og Straffesagvanta staae til hverandre. Det er netop ved at give en bestemt Oplysning om dette Forhold og disse Tilstande, at det bliver til en bestemt Erkjendelse, om Disciplinen er god, og om Straffemyndigheden bliver benyttet med Retfærdighed og Maadehold. Det er umuligt, ubetinget at sige om hvilken som helst Straf, at det er en forfærdelig og umenneskelig Straf, det er Noget, som berøer paa Tiden, Forholdene og Omstændighederne. Det gaaer dermed som med alle Møder, hvad man til en Tid betragter som nødvendigt og passende, det betragter man til en anden Tid som haardt og uretfærdigt, og det er intet Under, at man i Dieblisset betragter som haardt, hvad man maaskee for kort Tid siden betragtede som lemsfældigt. Der bliver altid Noget tilbage, som bliver en Skjønssag. Men der er heller ikke Spørgsmaal om Straffens absolute Bessaffenhed, men om dens Anvendelse, om det Forhold, som er imellem Forseelsen og Straffen. Skulde det være sandt, at Krumslutning i 48 Timer skulde være brugt, fordi en Mand en enkelt Gang var bleven truffen paa Gaden i Uniform med Cigar i Munden, saa vilde man upaatvivlelig være berettiget til at sige, at det efter den disciplinaire Myndighed, som nu er givet de vedkommende Befalingsmænd, var en streng, ja, jeg vilde ikke frygte for at sige, at det var en uretfærdig Straf; men, skulde det derimod vise sig, at det var, efterat den samme Person 2, 3 a 4 Gange var advaret om at lade det være, da vilde jeg paa ingen Maade udtale mig saaledes derom; thi da ramte Straffen ham ikke, fordi han røg Cigar, men fordi han derved viste trodsig Udydighed (Hør!). Derom dreier det sig, og jeg kan ikke nægte, at det undrer mig, naar der har været givet Krigsministeren en saa god Anledning til at bevise, hvad jeg haaber, han har Ret i, at Straffene anvendes i ringe Omfang, med Maadehold og Retfærdighed, at han saa har ladet en saa god Leilighed til at bevise, at Disciplinen haandhæves, som den bør, og hverken meer eller mindre, undslippe sig, og jeg vil

ogsaa haabe, at den ærede Krigsminister, netop i Disciplinens Navn og for at hævde sin Myndighed — en Myndighed, som vistnok ikke maa lide noget Skaar, om han ellers skal kunne aave den vanskelige Forvaltningsgrene, som er lagt i hans Hænder, — og naar han nærmere betænker den Styrke, det vil give at lægge hvad der er en offentlig Sag, disse Straffeprotokollers Extract, for Offentligheden, saa vil han gjøre det, og jeg tør sige, han vil gjøre det; thi jeg troer næsten, at han vanskeligt vil kunne nægte det i Disciplinens Navn og til Disciplinens Bedste, og for at give de Officerer, der have brugt deres Myndighed paa en rigtig Maade, den Tilfredsstillelse, at Enhver, som har ført Klagen, skal vige tilbage og sige: her er ikke Grund til Klage. Det er en Slygge, som ikke bør hvile paa disse Mænd, at de paa en Maade skulde have misbrugt deres Myndighed, og den behøver ikke at hvile paa dem; thi der ligger for enhver af dem et sikkert og skrevet Vidnesbyrd derfor. Derfor det forøvrigt forholder sig saa, at en Mand er gaaen ud af Arresten i en saa lidende Tilstand, og den Officer, som saae ham gaae ud af Arresten, ikke derom har afgivet sin Melding, saa har han en stor Uret. Det er ikke igennem den private Tilstedeværende, at en Anke af den Art skal komme for Dagen, men det er igennem den paagældende Officer; han skal enten optræde forklarende til det Selskab, som omgiver ham, og vise, at der ingen Uret er fæet, vise, at den tilsyneladende Haardhed i Birkesligheden ikke er nogen Haardhed, eller ogsaa skal han overtage det Hverv, at være den, der optræder som Klager, som Angiver, som den, der viser, hvad Feil der er begaaet; thi den Bagthavende har Ansvar for de Arrestanter, der ere satte under hans Varetagt, og han har Ansvar i den Grad, at, dersom han kom til den Erkjendelse, at den gamle Mand ikke kunde taale den, saa er han berettiget til foreløbig at løslade ham og at lade undersøge, i hvilken Tilstand Manden befinder sig, før han lader ham udstaae Straffen, saa Feilen er, isald der er begaaet en Feil, begaaet af den Commanderende, som var tilstede, og som havde Hjerte til at klage for Benner, men ikke til at klage offentlig paa det Sted, hvor det kunde